

Szerkesztőség:

Rimaszombat, Kossuth Lajos-
utca 37. szám Ide intézendő
a lap szellemi részét érdeklő
minden közlemény és levelezés

Értéktelen levelet nem fogadunk el.

Kéziratot nem adunk vissza.

Az előfizetés díja:

Egész évre 8 korona
Fél évre 4 korona
Negyedévre 2 korona

GÖMÖR-KISHONT

VÁRMEGYEI KÖZLÖNY.

MEGJELENIK HETENKINT EGYSZER: CSÜTÖRTOKON.**Felelős szerkesztő: Dr. TERHES SÁMUEL.****Kiadó-hivatal:**

Rimaszombat, Deák Ferencz-
u. 8. sz. a. a könyvkereskedésben
— Ide intézendők a kiadó hiva-
talt illető előfizetés, hirdet-
mény, nyilttér és egyéb felszó-
lalások.

A hirdetés díja:

Egy háromhasábos petitos tér-
fogata 12 fillér.
Többzsöri hirdetésnél árked-
vezmény.

Nyilttér:

Egy sor 40 fillér.

Előfizetést elfogad a „Gömör-Kishont“ kiadóhivatala, nemkülönben minden hazai postahivatal, az előfizetés legzélszerűbben posta-utalvány útján eszközölhető. — Hirdetést csak a kiadóhivatal vesz fel.

A kaszinó ünnepe.

Az utóbbi időben sokat foglalkoztunk lapunk hasábjain a mi kaszinókkal, mely városunk és vidéke intelligenciájának kedves találkozási helye, s múltán nevezhető a mi második otthonunknak.

Nemrégiben olyan válságféle fenyegette ezt a kedvelgetett intézményt, mely felett sűrű, vést jósló fellegek tornyosultak. Haza a gondviselésnek és a kaszinó derek vezetőségének, a veszedelem nem következett be. Sőt ellenkezőleg. Az a szokatlan eredmény tapasztalható, hogy egy nyári zivatar után a fellegekből alázuhanó eső nem károkat okozott, de úgy látszik: megtermékenyítette a talajt.

Hisszük és reméljük, hogy ez a jelenre vonatkozó nézetünk átmegy a közhitbe és amennyiben ez jóslat volna, kívánjuk és várjuk, hogy teljesedjék.

Most kiderült az égboltozat, s a ki jelen volt a f. hó 10 ikén megtartott avatási ünnepélyen a kaszinóban — és ugyan ki nem volt ott, a ki ott lehetett? — az bizonyos megnyugvással tekinthetett végig azon 160—170 tagból álló illusztris társaságon, melynek mindenikén sugárzott a meglegegedés és az öröm érzete.

Mert itt nem volt kasztszerű elkülönítés. Barátságosan és szívesen mosolyogtak egymásra, társalogtak, mulattak egymással az emberek, s mindenki, a ki akarta, megtalálta a maga szórakozását.

És a kaszinó ez ünnepe nemcsak azért érdemi meg, hogy vele lapunk első helyén foglalkozunk, mert jelenvolt nagy társaságban az összeolvadás minden látható jele megvolt, de azért is, mert hiszen ez egy állomás a társadalmi és közélet vezérszerepére hivatott testület

életében, mikor a régi, ódon, füstös helyiségek-ből beköltözött a modern, egészségi és kényelmi szempontból is megfelelő új helyiségekbe.

A kaszinó érdemes és a köztisztéletnek méltán örvendő elnöke: Kubinyi Aladár és igazgatója: Samarjay János regóta munkáltak ezen s őket illeti első sorban az elismerés, sajnos, az elnök gyászja miatt akadályozva volt abban, hogy gyönyörködjek a feledhetetlen, mozgalmas és gyönyörű képből, mely ez este a néző elé tárult. Láttam volna bevonulni társas életünk színét-javát: a főispánnal: Hamos Lászlóval és Bornemisza László alispánnal élén. A notabilitások csaknem teljes számban eljöttek s az a gyönyörű hölgyközönség szebbnél-szebb toilettekben valóságos kis paradicsomná varázsolta a kaszinó termet.

Mielőtt átadnánk a szót az estélyről referáló munkatársunknak, szívesen és örömmel üdvözljük a most már hivatalosan felavatott új helyiségben a kaszinó vezetőségét s azt kívánjuk, hogy a legnemesebb érzelmek hassak át őket a kaszinó nagyra fejlesztésében. Ne nyugodjanak sokáig a pihenő állomáson, melyre most a kaszinó elérkezett, csak az erőgyűjtésre használják fel ezt . . .

Azután a haladást írva fel továbbra is jelzőként a zászlóra, legyen ez intézmény társadalmunk világitó szövetke, legyen erős karu, hatalmas és megdönthetetlen vezere a mi kis világunknak, hogy városunk a szép, fényesen ragyogó otthonban elhelyezett tekintélyes intézményére mindig büszke legyen!

Érezzük, tudjuk, hogy mindenki szívesen kiáltja velünk: Vivat! Crescat! Floreat!

* * *

TÁRCZA.

A szocializmusról.

Felolvasta a rimaszombati Polgári Olvasókörben 1903. december 20-án
CZINKE ISTVÁN ref. lelkész.

(Vége)

Rendkívüli szomorú tapasztalatunk az újabb időkben a vallásos- és erkölcsi élet hanyatlása. Külföldön még jobban mint nálunk. Ebben kell az okát keresni, hogy az emberek mint ellenségek állanak szemben egymással s az ellentét az egyes társadalmi osztályok között a kikeresedőség elmérgesedett. A templomok üresen állnak, mert a gyárak vasárnap is füstölögnek és zakatolnak. Most már látják, hogy ezzel a telhetetlenséggel hova jutottak. Hogy maguk alatt vágják a fát; mert gépekké tették az embereket is, a kikből kiölték a lelket s most aztán hiába hivatkoznak nemesebb érzéseire, mert olyan valami ő bennük nem találhatik.

Istenem, hová hanyatlottak nálunk is az állapotok azokhoz képest, mikor a czeheknek a templomban még külön székeik állottak, de nem üresen állottak. Ma már nálunk sincsen vasárnapi munkaszünet . . . legfeljebb csak papiroson. Vasárnap délig — mikor templomba kellene seregleni s hálát adni Istennek a heti segedelemért — otthon marad és dolgozik a mester, a segéd, az inas pedig rajzórán van reggeli 8 órától 11 óráig. Ez hát nem munkaszünet, még csak nem is munkamegtakarítás mert mi haszon van abból és mit nyerne vele, hogy vasárnap délig dolgoznak, ha hétfőn ugyanannyi időt, ha ugyan nem többet, hasznavehetetlenül elvesztegetnek. Ez, ismétlem, se nem munkaszünet, se nem megtakarítás. De ha az volna is, vajon elég e ez, jól van-e ez? A vasárnap az Istené, vagy más szóval: a lelki életé. Azt tehát nem elég csak testi nyugalomban, állati pihenésben eltölteni. A vasárnapot az ember lelki, nemesebb szükségének kielégítésére kell fordítani. S ma éppen megfordítva van. Templomot, lelki táplálékot a helytelen munkabeosztás miatt — se inas, se segéd soha nem vehet magához. Ugyan mit várhat a társadalom, a város, az egyház s általában minden olyan ügy, a mihez lélek is kívántatik, az ilyen lelki táplálék nélkül felnevelkedett s majdan a város sorsát intéző szerencsétlen teremtésektől, őszintén szólva: fél emberektől.

A szocializmus hamis prófétái a külföldön igye-

keznek is ugyan ám kihasználni ezt a vallástalan állapotot s magukra és ügyükre vonják ezáltal éppen az egyházaknak ellenszenvét, a melyek pedig első sorban vannak hivatva a szocializmust támogatni. Ne higgyetek az egyháznak — harsognak ezek az alprótéták — ő örök életet ígér, de nem ad kenyert a földi élethez. Ugyan! ugyan! Vajon ezek az igaztók adnak e kenyert az így félrevezetett népek? Sőt inkább ők elősködnek és uraskodnak a munkás verejtékkel szerzett föltételeiből.

A folyton növekvő elégedetlenség, mely mindjobban erőt vesz a lelkeken, éppen onnan származik, hogy vágyaink, igényeink folyton növekednek, ellenben hitünk, erkölcsi erők, jellemzőségeink, kötelességtudásunk s felebaráti szeretetünk pedig rohamosan és szemlátomást csökken. A szocialis kérdés tehát, mely az egész társadalmat átöleli, nem csak kenyér kérdés, hanem kimondhatatlan fontosságú erkölcsi kérdés is, a melyet az erkölcsi nemesítése és javítása nélkül sohasem fog sikerülni megoldani.

„Szeresd felebarátodat, mint magadat.“ Ezen az evangéliumi törvényen kell felépíteni az új szocialis társadalomnak. Az államnak nem szabad azt tenni, hogy polgárainak százezrei inségben, erkölcsi elzülésben tengődjenek s hogy ezen minél előbb segítve legyen, ahhoz nem is kell valami nagy államférfiúi lángész, hanem sokkal inkább: erős akarat, s becsületes nyíltszívűség, mely az igazságot érvényre akarja és tudja is juttatni.

És különösen kívánatos ez nálunk Magyarországon, a hol kevés jóakarattal a bajt még meg lehet előzni. Mindnyájunknak élénk emlékezetében van még az a lázadásnak is nevezhető szocialista mozgalom, mely pár évvel ezelőtt éppen az Alföld leggazdagabb vidékén s a többiek közt az en szülőföldemen a Bodrogközön is megdöbentette a vezető embereket s a melyet csak katonasággal lehetett megakadályozni, hogy helyrehozhatatlan károkat ne tegyen önmagában. Valami Várkonyi nevű népbolondító — különben budapesti házúr — támasztotta, a ki később az igazságszolgáltatás kezébe került. Tagadhatatlan, hogy a nép elégedetlenségének akkor mélyebb alapja volt. Tagadhatatlan, hogy helyzete most is tartóhatatlan s ha meg akarjuk szabadítani a népünket apostoloktól, a kik nem is a népből kerülnek ki, hanem az u. n. félművelt osztály elzülött alakjaiból, a kiknek ez az apostolkodás nem egyéb, mint üzlet és pedig igen jól jövedelmező üzlet: akkor ugy az államnak, mint magának a társadalom vezető embereinek kell az igazi szo-

Házavató piknik.

Vannak emberek, a kik bizonyos szerepre praedestínálva vannak. Az egyik ha akarja, ha nem, évről-évre balokat rendez, szaladgál, dolgozik, bosszankodik fárad, előértekezeteken elnököl, a másik arra van hivatva, hogy a mások által rendezett balokon mulasson, a harmadik, hogy hivatalosan kritizáljon, a negyedik, hogy tudósítást írjon. Ehhez a negyedik osztályhoz kezd engem is a sors nyomni. Pedig igazán semmi tehetséget nem érzek balitudósító szerepre, mert ez különben a legnehezebb műfaj is — a vidéken, hol a közönség nem elégszik meg egy husz soros tudósítással, hanem tárczát akar, melyben a hölgyek „tündéreknek“ a bál „tündértáncznak“ legyen leírva es a lehető legmesterkétebb képekkel és hasonlatokkal tarkítva.

Nos, én tölem hiába vár a tisztelt olvasó, illetve mulató közönség tarka hasonlatokat és képeket, mert én ilyent mondani néha talán igen, de írni nem tudok. Azt ugyan készségesen elismerem és vallom én is, mint minden bál tudósító, hogy a pikniken megjelent hölgyek mind egytől egyig tündérek voltak s az egész bál valósággal olyan volt mint az angyalok tánca a menyben, de ezentul csupán a történeti valósághoz híven kívánom elősorolni, hogy mi történt.

Vissza kell tekintenem néhány héttel a piknik előtti időre. A rimaszombati casinó óriási költség árán bevonult a múlt év decemberében az új helyiségbe, mely, ha nem is minden, de a főbb tekintetekben az elegancia-nak és kényelemnek megtelel. Jó magyaros szokás szerint azonban fel kell avatni az új hazát egy hét országra szóló daridóval, különben kerülni fogja a szerencse. Így történt, hogy a választmány egy házavató piknik rendezését határozta el és megbizta Samarjay János háznagyot, üsse nyélbe a határozatot. Ezután nem láttunk semmit, bár hallottunk valamit sugdosni értekezletekről, tanácskozásokról, csak január 10-en, vasárnap láttam, hogy ime az ige testté lön, a szolgálak egész serege hordja a sok éltel fel a kaszinóba. En is kíváncsi voltam, mint a többi férfi, felszaladtam a kaszinóba, hát ime a könyvtár két terme tele van tálakkal, jobbnál-jobb, szebbnél-szebb ételekkel, le van a sok jó rakva a padlóra s úgy néz ki a két terem, mint a rét, melyet a szászorszép ellep. Látom, hogy a nagyterem ablakait izléses függönyök, drága szőnyegek borítják s az azelőtt fénytelen,

czialista apostolságot magokra vállalniok s a nép érdekeit szívökre ölelniök.

Mindenek előtt szabályozni kell a vasárnapi munkaszünetet és régi tisztaságában kell helyraállítani az ünnep szentségét. Szabályozva is van már minden művelt államban s a legszigorubbán éppen ott, hol legtöbb a gyars a gép, leglázasabb a munka, a két nagy (protestáns) birodalomban: Angolországban és az északamerikai Egyesült államokban.

Éoben a két államban dolgoznak vasárnap a legkevesebbet és mégis ez a két állam a világon a leggazdagabb. Angliában oly szigoruan veszik a vasárnap komolyságát, hogy ott e napon nyilvánosan még füttyülni sem szabad. Bismarck beszéle, a nagy német ember, hogy miniszter korában egyszer Angliában járván, egyik angol kollégájával az utcán karonfogva sétált s a séta közben, úgy önkéntelenül, halkan valami dalt kezdett dudolgatni. Mire az angol kollega megütöközte vonta ki karját karjából s figyelmeztette Bismarckot, hogy „mit csinál?“ Ne dudoljon — ugymond — mert itt ez vasárnap szokatlan s a járólók meg találnak benne botránkozni. Bezzeg, ha a mi vasárnap delután meg hajnali dudolásainkat hallaná! — A nagy angol királynő, a par év előtt elhalt Viktória, 60 évi uralkodása alatt soha rá nem volt vehető, hogy vasárnap tollat vegyen kezébe s egy okmányt aláírjon, bármilyen fontos es sürgős állami érdekek függöttek is annak az okmányának aláírásától; s ha csak beteg nem volt, hosszú életében egyetlen vasárnap sem mulasztotta el, hogy templomba ne menjen és bibliát ne olvasson. Az északamerikai egyes. államok kiténő elnöke Rosevelt Tivadar minden vasárnapon ott ül hűségesen az egyszerű ref. templomban, a mely felekezethez tartozik s nincs nála buzgóbb és figyelmesebb hallgatója az Isten igéjének. Nálunk meg minden állami, vármegyei és községi hivatal, vasárnap a legnépesebb s a szegény tisztviselő, a ki pedig szívesen fűrésztzen meg lelkét az akták pora után az ige üditő forrásvízeiben, az istentisztelet ideje alatt is ott görnyed, mint valami fehér rabszolga, irodája íróasztala mellett és huzza a magyar állam keserves igáját. Es még csodálkoznak az újságírók, hogy Magyarországon annyira a sikkasztás.

Olaszország az egyetlen állam, a hol a vasárnapi munkaszünet eddig nem volt szabályozva. Most van a törvényjavaslat tárgyalás alatt s okulva más államok előző példáján, ott a szünet 36 óráig fog tartani, vagyis hogy a vasárnap ki ne legyen játszható: szombat délután 5 órától hétfő reggelig.

poros parkett most olyan fényes, mint egy befagyott tó. És elgondoltam: Istenem, mennyit kellett itt beszélni, mennyit kellett dolgozni, mennyi tapintat, mennyi kitartás kellett ehhez, míg ez így rendben s a mi a legesodálatabb csendben — apprehensio nélkül megszületett. Elfog az öröm s a vágy, hogy az est minél előbb eljőjön. Türelmetlenül várom az esti kilencz órát, hogy felszaladhassak a kaszinóba.

Végre irakkban vagyok és megyek. Még egyszer megsimtom az öltözöben a hajamat és belépek a terembe. Alig teszek egy lépést s ime egy bájos asszony egy gyönyörű fehér sekrétű tűz a gomblyukamba és szeretetre méltó mosolygással és kedvességgel halmoz el. Azután eltűnik. Majd ismét feltűnik. Hol itt látom, hol ott. Itt a vendégekhöz van egy-egy nyájas szava, amott a szolgasereget dirigálja, parancsokat oszt s mindez oly csendben, oly zajtalanul folyik.

Csodálatra méltó asszony ez! Ennyit dolgozni, ennyit fáradozni heteken keresztül és majdnem mindent sajátkezűleg elvégezni, szinte a szó legszorosabb értelmében és ennek dacára oly kedvvel, oly könnyedséggel és oly fáradhatatlanul sürgögni-forogni a bálteremben, — ez igazán csodálatra méltó!

En esedéltem azt az önzetlenséget és azt a nagyfoku önfeláldozást, mely ebben a szeretetreméltó bájos asszonyban rejlik.

Különböztet mindenki tudja, őt mindenki szereti és csodálja. Nekem elég lett volna a nevét kiírnom vagy annyit írnom, hogy a pikniket Samarjya Jánosné rendezte, és messze földön tudták volna róla mindent, úgy a hogy én negirtam. Nem, még jobban.

Szétnézek a tényes teremben. A tükörfényű parketben visszatükröződik a villamos lámpák barátságos serege s a nagy lényben méltóságos rendben hulámkák a bájos leány- és asszonysereg.

Ismerem ezt a képet. Láttam már sokszor, de mikor megláttam, mindig egy gyönyörűrezt fogott el. — Nem akarok naiv lenni, de nem tudok más hasonlatot erre, csak azt, a mit már sokszor mondtak: körülbelül ilyen érez az, aki a menyország kapuján belép.

Még zörögnek a kapu előtt a kocsik, nagy a mozgolódás a ruhatarban s a bájos hölgyeket lence ruhában vezetik be a frakkos alakok. A zenekar bővös bájos nőtákat játszik, majd egy rezgőbe esap át s mintegy villany ütésre megváltozik a kép s a párok elkezdenek keringeni, a sikos parketten, a bódító levegőben.

Szétnézek a többi teremben is. A biliárd szobában terített asztalok, megrakva a sok jóval. Csak volna a ki ezt a sok ételt elfogyassa. A mit a szem, száj megkíván, mindent összehordtak az asszonyok szinte versenyezve, ki tud jobbat szebbet csínálni. Mialatt a terített asztalokat nézegetem, odabenn a táncsteremben vígan járják a keringőt, a rezgőt, majd felhangzik a csárdás és én visszatérek a tánczoló közbe.

Mint a ringó nádszalak, vagy a nyári szellőben lengő rózsabimbók, úgy járják a lányok a lassut. Lassan csendesen kezdődik. Minden nóta aktuális most. Nem is kell beszélni, a nóta tolmácsolja az érzelmeiket:

Hogyha az mind igaz volna,
Mit álmaim beszélnek,
Meglópnám az éjjelt

Egy-egy pár vígan megfordul. A másik a cigány felé tolauskodik, hol sűrűn tolonganak a párok egymás mellett. Szinte vége-hossza nem volna a sok csárdásnak, ha fel nem hangzott volna a klarinét jelszava, hogy itt a szünóra.

A közönség egy része a biliárd szobába vonul a terített asztalokhoz, másik része a teremben marad, hol egy szempillantás alatt teremnek terített asztalok. Az apák a mamák együtt, fiatal házások egy csomóban, a kik szeretik egymást, egymás mellett, edígy tovább letelepedik a közönség. Felhangzik a jó kedv, foly a jó bor, a szolgák serege ide-oda röpked, tányér csörgés, poharak kocintása, zaj, kacagás, suttogás, a nagy lármában

Hazánkban az első alapot a vasárnapi munkaszünet kötelezővé tételével, a nagy Baross Gábor, a munka embere vetette meg. Ővé a kezdeményezés dicsősége. De fájdalom, ő korán itt hagyott bennünket s vele sirba szállt a munkásvilág sok szép reménye.

De ismét virulni kezd. Magyarország új mi- iszterelnökének egyéniségében, nagy tudásában és nyilvánosan elmondott szociális programjában kezességet bírnak arra nézve, hogy ha sikerül neki a magyar államélet folyását a rendes mederbe terelni: Magyarország gazdasági életének minden elődjénél hatalmasabb lendületet fog adni; s számunkra az eddiginél nagyobb jólétet teremteni.

Hosszu sorozata az a különböző természetű teendőknek, — mondja Tisza — melyek e tekintetben reánk várnak. A munkának olyan szabályozása, mely a munkás testi épségét és egészségét kellő védelemben részesíti, a gyermekek és anyjok védelme, részökre kellő nevelés biztosítása, a munkás sorsának biztosítása, betegség, baleset öregség és munkahiány esetére, a lakásviszonyok rendezése, kellő pihenés és tisztességes szórakozás lehetősége és mindenekfelett alkalomnyújtás arra, hogy magokat tovább képezhessék s ez által az élet iskolájában a haladás és tökéletesedés útja számukra is megnyitassék.

Az 1891. évi XIV. t.-cz. nálunk is behozta az ipari és gyári alkalmazottaknak betegségben való kötelező segélyezését. Ennek korszerű módosításán éppen most dolgoznak a minisztériumban.

A legtöbb országban fennállanak már az u. n. munkás biztosító egyesületek vagy társaságok. Legtöbb kölcsönösen segítő és biztosító társaság és menedékhely van Dániában és Svédországban. De ezeket nem az állam alapította, hanem a jótékony társadalom, a mely e két országban igen sok nagy menedékhelyet tart fenn, a hol a munkaképtelen s teljesen szegény munkások otthont, a munkanélküliek pedig munkát, foglalkozást találnak.

Hollandiában, a németalföldi munkások társulata, mely nemrég alakult, alacsony díjtételeivel igen népszerű.

Egy forint napi nyugdíjat kap belőle 60 éves kora után az, a

ki 12 éves korától kezdve hetenkint 8 krt fizet be,
ha 30 éves kora után lép be, „ 18 krt fizet be,
s ha 50 év után lép be, „ 87 krt fizet be.

Ha házasról meghal, örökösai kapnak 100 frtot.

valaki tósztot mond, majd felharsan az „éljen“ Samarjya Jánosné életük, szöval mulatunk.

Ismét megcsendül a nagyteremben a csárdás hívogató szava.

A fiatalok felkerekednek, ott hagyja az asztalt és a cigány elé ugrik. Nagy tüzzel vág neki a szupé-csárdásnak és járja három órán keresztül. Most sem kell szó. A nóta mindent elmond:

Rózsai, Rózsai mi bajod
Mért nem akarsz szólni . . .

A lassut felváltja a rezgő-csárdás, mint a zúgó vihar a csendes esőt. Itt ott felhangzik egy egy kurjantás, a párok sürgőnek forognak, egyesek rezegve, mások mártogatva, a harmadik ugrálva tánczolja. Az érzelmes nótát felváltja a pajkos:

Van még egy rongyos forintom
Azt is a Sárinak adom

Igy megy ez reggelig.

* * *

A nagy vigasgba azonban egy fájdalmas akkord is vegyül. Szétnézünk a nagy tömegben és nem találunk valakit, a kit pedig nagyon szeretünk s a kinek talán egyedül köszönhetjük, hogy a kaszinó az új helyiségbe bevonult: *Kubinyi Aladár*, a kaszinó elnökét. A kegyetlen sors sok csapással sújtotta őt már s ime most megint megvonta tőle azt az örömet, mely szívet bizonyára eltöltötte volna, ha látta volna a házavató vigalmát. Ő sokat fáradozott a mulatság érdekében pedig tudta, hogy neki a fáradság gyümölcsében, egy igazán vigboldog perczben része nem lehet.

El nem mulasztatom még azt, hogy díeseretet és elismerést mondjak azok hölgyeknek, a kik Samarjya Jánosnéval együtt oly kitűnő és mégis oly „olesó“ étellel láttak el bennünket, kik semmit sem dolgoztunk, csak mulatni jöttünk és leszedni a tejtelt. A mulatságon a város és a vidék majdnem minden kitűnőségét láttam, de csupán a hölgyeket sikerült összeírnom s ime leírom, kik voltak jelen:

Leányok: *Beliczky Böske, Borsody Anna, Hegyessy Rózsai (Osoltó), Illés Ilona, Instítórisz Marcsa, Kubinyi Kléma, Aranka és Iza, Lengyel Ilonka, Lukács Margit, Stech Ilona (Zölyom) és Ternyey Margit.*

Asszonyok: *Hámos Lászlóné, dr. Baksay Dezsóné, Beliczky Viktorné, Benedek Gyuláné, Bornemissa Lászlóné, Bernáth Gyuláné, Boczkó Dánielné, Csider Antalné, özv. Marikovezky Csider Gizella, Ethely Aranka, Fekete Pálné (Kurincez), Parkas Zoltánné, Frics Ferenczné (Rimaszécs) Gál Emilné, Geduly Gézané, Horvath Józsefné (Osiz), Hámos Lászlóné, Hevessy Bertalané, Hegyessy Sandorné (Osoltó), Illés Gyuláné, dr. Instítórisz Endréné, Kern Adolfné, Kolbay Sandorné, dr. Kovács Lászlóné, Kubinyi Ferenczné, Kubinyi Andorné, dr. Kármán Aladárné, Lengyel Györgyné, Lengyel Ivánné, dr. Lichtsheim Adolfné, Lévai Izsóné, dr. Löcherer Tamásné, Lukács Gezané, Máriássy Lászlóné, dr. Messkö Miklósé, Molnár Józsefné, Pongracz Dezsóné, Prihradny Elekné, dr. Rárossy Gyuláné, Ragályi Istvánné, Szabó Elemérné, özv. Szabó Karolyné, Saxinger Ottóné, Szakall Vinczené, Széplaky Lajosné, özv. Török Jánosné, Szakall Jánosné, dr. Veres Samuné és dr. Zehery Istvánné.*

A vacsora alatt dr. Veres Samu tanár lendületes és költői képekben gazdag felköszöntőben éltette a hölgyeket s különösen Samarjya Jánosné, kit később Frics Ferencz járásbíró is szép szavakkal köszöntött fel.

Majd dr. Széless Ödön emelkedett szólásra, s elkezdte felolvasását, melyet azonban a nagy zajban — lévén a szónok el is rekedve — nem hallottak, s azért itt kiadjuk:

Legnagyobb és legnemesebb alkotása a közelebb lefolyt századnak a német birodalmi kötelező munkásbiztosítás, mely iparos és mezőgazdasági munkásokra egyaránt kiterjed s 11 millió ember sorsát biztosítja.

Mióta ez a törvény Németországban megalkotott, a munkások és cselédek minősége javult. — Nincs annyi elégedetlen, léha, könnyelmű. Még a kivándorlás is apadt, mert senki sem akarja a kivándorlás által a nyugdíját elveszíteni. És a mi fő, a nép veled elégedettebb lenni, mivel tapasztalja, hogy az állam vele is törődik s őt is a többivel egyformán gyermekének tekinti.

Ezenkívül külföldön számtalan szövetkezet, testület, társulat, egyesület működik, mint hitelszövetkezetek, előleg-egyletek, olesó lakást építő egyletek, munkás köznevelődési egyletek, árubeszerző és értékesítő egyletek stb.

Svájczban a munkások vasárnapi szórakoztatásáról külön e czélra alakult egyletek gondoskodnak. És pedig azért, hogy a vasárnap ne a tivornyának és dobozodásnak, de a testi, lelki felüdülésnek és erkölcsi nevelésnek napjává váljék.

Nálunk, hol az ország legnagyobb része földműveléssel foglalkozik, nagy jelentőséggel bír az, a mit Darányi volt földművelési miniszter elkezdett: a nagy állami, vagy főpapi és főúri birtokok egy részének bérbeadása vagy eladása munkások részére. Az ember a földnek gyermeke: mely és forró vonzódást érez a föld iránt. Ezt a vágyat, a mennyire csak lehet, ki kell elégiteni, kell neki legalább egy talpalatnyi földet, telket adni, a melyre lábát rá tehesse, mint Archimedes és boldogan mondhatta: „ez az enyém! ez az én kis világom!“

A gazdasági ipar teljesítése, a földadó leszállítása, az Alföldnek öntöző csatornákkal való behálózása, közgabonraktárak felállítása és a kevés földdel rendelkező községeknek birtok kisajátítás eszközlése: mindezek szociális kérdések s mindezek odatartoznak Magyarországnak jövőjébe megszilárdításához.

Mellesleg megjegyzem, hogy Rimaszombat is, a melyben egyes iparágak, mint szürszabó, gombkötő, gu-bás, csutoras stb. már kivestek, mások meg: mint szűcs-ség, timárság most haldokolnak: ha élni akar és nem kíván teljesen hivatalnokvárossá atvedni, kénytelen lesz részben a földművelő foglalkozásra áttérni, s ha lakosságának számát nem rohamosan apasztani, hanem inkább növelni s városunk magyar tulajdát megöveni kívánja: kénytelen lesz a határában rövid időn tömegesen eladásra kerülő földbirtokokat összevásárolni, azt felparcellázni, reá

Tisztelt hölgyeim és uraim!

Már egészen a politika vészes utvesztőibe tévelygetem el, már ébredezni kezdett a politikai karrier rózsapiros hajnala, már pattogtam a programbeszédem szenvedélyes mondatait, — hallottam a polgárok százainak éljenző rivalgását, a hogyan jelöltnék kikiáltanak és szorongattam már kezembem a Lukács Géza barátomtól átnyújtandó mandátumot, mikor tegnap este kérdezte kedves János bátyám: — hát kész-e már az a felolvasás?!

Azonnal lepottyantam a felhőköl a valóságba és köszönöm az ő hívó szavának, hogy itt ebben a kellemes, barátságos szép helyen lehetek, a hol a villamos ragyogó fényével csak az itt jelenlevő szép hölgyek szeméinek sugarai versenyezhetnek.

Tehát itt vagyok! Az ut azonban idáig nem volt olyan rövid.

Pár hete, hogy összejöttök egy ősi vendégszeretetről híres házban, — no hát hol lehetne ez máshol, — mint János bátyámnak házában, — Rimaszombat városi társadalmi doktorai; — igaz, hogy csak ketten szolgálták közülök a temetőt, de valamennyi a társadalom bajainak volt hivatott orvosa; az orvosok nem is lennének rosszak, pompásabbnál pompásabb recepteket tudtak ők és tudnak ők, hogy mikép lehetne a beteget, a rimaszombati társadalmat meggyógyítani?

Hát bizony ez nem csekély dolog! Panaszkodunk, hogy nincsen társadalmi életünk, panaszkodunk, hogy nincs összetartás, hogy nincs közös telfogás, hogy nagy az osztálykülönbség, hogy sokszor valóságos temetőhöz hasonlít közéletünk.

Hát igaz az, hogy Rimaszombatban ugyan sok intelligens, művelt egyén lakik, sok derék család talál itt otthonra, de igaz az is, hogy ezen egyes egyedek, nincsenek összefűzve benső kapcsok útján egy nagy egészséges egészbe.

Az orvos urak panaszkodnak, hogy így és így kellene lenni, csak hogy az élet nem ösmeri a sablonok szerinti alkotásokat; terem, alkot az a saját maga vegyi folyamatában, — és az ugynevezett lüktető élet, az egy láthatatlan életfolyamnak a kifejezése. Van a mi társadalmunkban is csont, izom, van vér, ideg, agyvelő, minden, csak az egész nem tud egyesülni egy életerős szervezetbe!

Nem tud? Tagadom, hogy nem tud! Bocsanat, mondhatná valaki, hogy ez az ur csak tagadni tud, mert hiszen ő ügyvéd.

Igen, én kötelességszerűen tagadok, és János bátyám nyomban bizonyítja azt, hogy a helyes vezetés az egészséges szervezetet is megtudja alkotni.

Hol van a szervezet? Engedjék meg, hogy egy csekély kis kitérést tehessek.

Mikor a nagy Széchenyi kimondotta a nagy szót a mult század elején, hogy alapítsunk a társas élet felvirágoztatására társalgási egyleteket, klubokat, akkor ez a szózat kicsi kis városkánkba is sietve eljutott, pedig hát akkor ide nem vezetett se telegraph, se telephon, se gőzzel hajtott masina, a bércezek által a nagyvilágtól elzárt városkánkba csakis egy feketesárgára (az obstructio akkor még nem működött) festett delizsanz-kocsi járt, ez a kocsit hozta ide a híreket a nagy Széchenyi működéséről.

Voltak itt világot járt férfiak is, és ezek csakhamar megalapították itt is az első kaszinót.

A kaszinó persze akkor nem volt több, mint egy kis szoba fagygyugyertyával világítva, pipafüsttől homályosítva; és ebben a kis szobában pár férfi között tolt a művelt társalgás! Persze a nemzeti biblia már akkor sem hiányzott!

Lassan tágult ez a kis szoba; évtizedek repültek, új évtizedek jöttek, és a kaszinó mindig tágasabb, mindig barátságosabb lett, mindig több és több lett a tagja is, élénkebb és élénkebb lett a társadalmi élete is. A művelődés óriási futást végzett a Gross Steffelsdorftól — a mai Rimaszombatig.

tősgyökeres magyar családokat telepíteni s azoknak egyes birtokoskákat hosszú lejáratu kölcsönök útján tulajdonukba bocsájtani, hogy így, a mit a régi erös, vagyonos, megbízható iparos elemben veszünk, megnyerjük ugyanolyan erös, megbízható és egészséges földmívelő polgároknak.

Szociálizmus az is, és talán minden mindnél nagyobb fontosságú, nemzetünk jövődjére óriási mértékben kiható, ezer és ezer családok lételetét biztosító szociálizmus, a mit ma ezen a néven ismerünk: a hazai ipar támogatása. Micsoda megdöbbenő vád az mi ellenünk s micsoda arczpirító bizonyosság a mi szemlélő, gazdasági és merem mondani: erkölcsi kiskorúságunk mellett, hogy mi nem tudjuk kellőképen megbecsülni azt, a mi a mienk, hogy nekünk az a legbecesebb, a mi idegen; hogy mi vagyunk Európa összes művelt nemzetei között a legelsők abban a vétkezésben, hogy még mindig elsőseget adunk a saját hazánk és iparosaink termékei, munkái felett mindennek, a mi külföldről, a mi idegen országból jön hozzánk: legyen az ló vagy ember; posztó vagy pohár: tudomány vagy kézműipar. Legyen szabad erre csak egy példát felhoznom éppen a mi megyénkbel. Itt van közel hozzánk Utyekácsos vagy Uj-Antalvölgyön egy kitűnő üveghuta, a melynek itthon nincs vevő közönsége, holott a hatalmas iparral rendelkező Angliába tömegesen szállítja a villamos világításhoz szükséges üvegeket. Ott tudják méltányolni. S kénytelen megölő versenytársainak, a csehországi üvegyáraknak dolgozni s az itthon készült üvegekre ráégetni a csehországi gyárak nevét és jegyét s az Antalvölgyön készült pohár csehországi blyéggel így kerül vissza hozzánk éheltetlen magyarokhoz s akkor aztán mi is bajlándok vagyunk megvásárolni, természetesen jó borsos áron.

Nemcsak éheltetlenség ez, de véték is.

Ne prédikáljanak nekünk hazafiságról. Mert a hazai ipar partolására nem hazafiságból, nem politikai érdekből van nekünk szükségünk, hanem abból a magasabb erkölcsi szempontból, abból a nemesebb kötelességerzből, hogy mi nemcsak magunkért, de másokért is élünk s az erkölcsi világrend törvényei szerint ember-testvereink sorsáért, irántok való kötelességeink lü teljesítéséért is felelősek vagyunk. S az isteni törvények szerint nincs arra jogunk, hogy a magunk jobb voltáért, kenyelmeért, pár forintnyi hasznáért segítségünk kivenni a kenyeret száz meg száz olyan család szájából, a kik ne-

A multból előttünk fekszik a közel mult, ebből kiemelkedik a régi kaszinó.

Ott a füstös előszobából balra volt egy szűk helyiség; most is cseng a fülemben János bátyám kiáltása. hallja maga Tóth, az a petróleum lámpás már megint úgy füstöl, mint egy lokomotív, hallja maga Tóth, a szobába olyan szivarfüst van, hogy a mellettem ülő Dönczi barátomat már nem is látom! Hallja maga Tóth, fűtön jobban, mert már hideg van!

Kellemes helyiség lehetett ez a szoba. Pedig ez volt a kaszinó régi társalgója. Ez a helyiség volt Rimaszombat város művelt szellemének a központja, innen voltak hivatva kipattanni az uralkodó eszmék, itt kellett dominálni a szellemnek, a derűtlenségnek és jókedvnek.

Hát hiszen nagyon sok nagy terv született itt meg, sok jó kedv volt ott, de bizony még se volt ez az a hely, a minek lenni kellett volna. — Nem esoda tehát, hogy egészséges kaszinói társalgó élet sem volt; így történt, hogy az agyaggyár helyett a szeszgyár, a pléh-zománcozós helyett a gyümölcs cukrozás lett otthonra.

De azért higgyék meg, hogy ennek a régi társalgónak nevezetes és kedves emlékü története leendő. — avatott totra vár, hogy annak története meglegyen örökítve. — most csak pár röpke vonás a társalgó utolsó idejéből.

A villámhárító és tárgyilagossá öre a helyes iránynak, a mi kedves szeretett elnökünk: Kubinyi Aladár urat, alig hogy ő letelepedett a szobába, megjelent a kaszinó igazgatója és gárdája Samarjay János; az Isten is házigazdának teremtette: szíves, jóakaró és fővezére a jó hangnak.

Ő dojtá a kavicsot a sima víztükörre, hogy a hullámok kiszélesedjenek.

Most felvonulnak a esatázók: jött a rettenetes Zoltán, ki reggelire és vacsorára egy-egy ellenzéki képviselő-jelöltet tud felfalni, a ki azonban alapjában maga a jó szív, a faltörő Árpád, a ki hogy miért föltörő, köztudomású dolog, a diplomata Hamaliár, a sakkozó és veszedő Dapsy és Kern beltagok, — utóbbi vadászati Hány János és Cseh István a jog, törvény és igazság öre védelmében, dr. Löcherer, az apátlan gyermekek apja, kit az ifjúság azért favorizál, dr. Lichtschein, az asszonyi p. kanterialakkal, a eskő ellen a morál nevében tiltakozók, Fábry bácsi (fiatal korában ő is másképp gondolkodott), ott a nagy megfigyelő Máriássy Laci, de a ki igazságos kritikus, Medveczky Sándor, a ki, mióta kir. közjegyző, a hitelességet olyan komolyan veszi, hogy még tréfából sem mer föllenteni.

Törköly József, a színügy nagy védelmezője, de a primadonna ügyet János bátyánk már másnak szánta, és szerény magam a politika minden szenvedélyével és rókatánczával.

A politika terén persze szeretnénk ott látni sokszor a főispán és viczispán urakat is, de ők szabadulni szoktak, ha színt kell-ne vallani.

Ez volt a társalgás!

Az olvasó két szűk helyiségbe volt beszorulva. Ott két párt harezolt egymással farkasszemet nézve.

Az egyik csendben akart olvasni, a másik politikai vitákkal fűszerezve.

A nagyteremben három sessio ült, az egyik, a melyik a társalgóból kiszorult, mert a hely szűk volt és félreeső; aztán voltak a kártyázók, s ugyanott a billiárdozók. Itt a társalgók kibezkedéseikkel a kártyázókat, ezeket ismét a billiárdozók zajos viselkedésükkel zavartak örökké.

Ezentúl az egész kaszinó képe szürke, fakó, barátságtalan volt. Ilyen volt belső élete is; általános volt a vágy egy új otthon iránt. Hátha az új otthon új életet és új szellemet is varázsolna fel.

Nézzenek körül kedves hölgyeim és tisztelt uraim a kaszinó terméin, mindenütt modern kényelem, izlés, lakályosság és a mi fő Goethe egykori mondását: „mehr Licht“, „több világosságot“ a villamosfény árja által teljesen megvalósítva látjuk

künk édes véreink velünk egy hazának gyermekei, egy sorsnak osztályosai, a kiknek jóléte vagy nyomorúsága visszahat a mi jobb vagy rosszabb helyzetünkre is, s a kiknek nincs más megélhetési forrásuk; a kiknek a költő szavai szerint itt élni s halni kell.

Ha csak ezt az egy kötelességünket teljesítenők is kellő lelkiismeretességgel, kivennők a szociális kérdésnek a legveszedelmesebb méregfogát.

Szociálizmus az is, még pedig a legnemesebb szociálizmus, a mit a rimaszombati nőegylet a mult héten elkezdett, hogy a tanyákról egész napra iskolába jövő szegény gyermekek számára a déli szünetek idején, meleg szobáról és meleg ételről gondoskodik. Bizony mondom, jutalmát is veszik

És szociáliztává lesz minden ember, a ki télviz idején egynehány olyan hajlékot meglátogat, a milyenben Krisztus urunk is született, a hol a fekhely egy kéve szalma, a hol az ablakot kinyitni, az ajtót meg bezárni nem lehet; a kenyeres kosárban nincsen kenyér, a kályhában nincs egy darab fa, a nedves falakról csurog a víz a bezárhatatlan ajtón át omlik be a pára és a hideg... és ebben a szobában talán még beteg is valaki, talán épen az édes anya, az apó, vagy az apa a kenyérkereső, vagy az egyetlen vagyon a gyermek, a ki halálosan átfázott, mert odakünn nem volt cipőcskéje, idebent nem volt meleg takarója

Most egy éve épen, hogy egy ilyen hajlékban vergődve, tehetetlenül fekvő az édes anya, harmadnap óta már, fűtetlen szobában és tüdőgyulladásban. A férje oda volt már napok óta kenyeret keresni, meg fára valót. Tiszta véletlen volt, hogy bevetődött a beteghez egy másik szegény ember és megesett a vergődő nyomorulton a szíve és elment orvost hívni hozzá. És az orvos, mikor belépett ebbe a hajlékba. — legott szociáliztává lett. Nem receptet irt, hanem előbb meleg levest hozatott. (mert a beteg harmadnapja már nem is evett) azután egy székér fát hozatott és tüzet rakatott és ezzel a cselekedetével meleget és fényességet hozott abba a nyomorult hajlékba és könnyet hozott az én szemembe, mikor ezt hallottam,

Ó emberek, menjetek be télviz idején, menjetek be a közelgő karácsony ünnepein csak egyetlen ilyen nyomorúságos hajlékba és szociáliztá lesztek ti is mind... mind e szónak legnemesebb, legkrisztusibb értelmében.

Ma van ünnepeleys felavatása a szép helyiségnek, a mely önmagát dicséri

Megalkotói Kubinyi Aladár elnök és Samarjay János igazgató urak.

Mióta az új kaszinó megnyílt, új élet költözött beléje. Jobban látogatták, fesztelenebb a hang, a társalgó merész léptekkel halad hivatása teljes magaslata felé, a játéktérkébe fesztelen jókedv, az olvasókban otthonias kedélyesség uralkodik; a kaszinó új élete ide vonzotta az egész rimaszombati társaságot.

Igen! itt vannak a kedélyes társadalmi élet legkedvesebb apostolai, a kik a klubbélet helytelen irányai miatt azt nem egyszer átkozták már el, mert a férfiak a klubok köpenyegé alatt ugranak el olykor-olykor ide vagy oda, a hová elkalandozni csak titokban lehet.

No de hát a rimaszombati kaszinó ezentúl népszerű lesz a hölgyvilág előtt is, mert behelyezkednek abba a hölgyvilág kedves alakjai is.

Itt vannak ma este is mindannyian.

Samarjayné önsza, a kaszinó igazgatójának bájos és kellemes neje varázsolta őket együvé.

Azzal kezdtem felolvasásomat, hogy a rimaszombati társadalom élete beteg. Nagy kitéréseket tettem, de eljutottam oda hogy a mai este fényes bizonyítéka annak, hogy a teljes felgyógyulás útján halad.

Mondottam ugy-e bár, hogy az élet kellemes megnyilatkozásai rendszeresekké láthatatlan vegyi folyamatok által lesznek, ezeket ki és mi intézi, alig nevezhető meg.

De én egy erőt látok, a mely lerombol korlátokat, közel hoz embereket, a szellemet nemesíti, felemeli, a kedélyt derűltté és fogékonytá teszi: egy kis szívmelegség ez, egy kis őszinteség, egy kis bensőség, a melyet a társadalom vezet, uralkodó, előnyökben bővelkedő elemeinek kell először világga bocsátani.

Hivatott emberek kellene ehhez, hogy itt megvannak, bizonyítja a mai este.

János bátyám, intsen csak a cigányoknak, hadd folytassuk az első sikeres kaszinói estélyt.

Kérelem.

Vármegyénk történelmi nagy multja követeli, hogy annak minden fontosabb emlékeit egybegyűjtsük és megőrizzük. Ez egyik földadata a gömörmezei múzeumnak.

Körébe tartoznak mind az ősi, mind a középkori, valamint a közelebb lezajlott évszázadok, egy a szabad sághareznunk nagybecsű ereklyéi. Mar eddig is igen sok pusztult el vagy idegen kezekbe került speciális történelmi kipotholhatatlan káffara; sőt egyre pusztulnak szemünk láttára.

Ily körülmények közt itt az ideje, hogy meútsük meg a megmenthetőket a jövődőség számára.

Hazafiai tisztelettel van szerencsém ennélfogva vármegyénk nemesi családait fölkérni: meltoztassanak családi levéltárukat, valamint nemesi levelük hitelesített másolatát és netalan czimerüket a gömörmezei múzeumban — tulajdonjoguk fentartása mellett — elhelyezni.

Ennek a kulturintézetnek épen az a hivatása, hogy egyrészt a történelmi forrásait egybegyűjtsa, másrészt a gyakran szétosztott családi okmányokat egyesítse, lajstromozza s szükség esetében a családok illetékes tagjainak használatára készen tartsa.

Hasonlón megőrizni híven és kegyelettel azon családi történelmi ereklyéket, melyeket még egyes nemzedékek gondoznak ugyan, de — mint a tapasztalás bizonyítja, időök folytán hivatlan kezekbe kerülven — elkallódnak. Ezek múzeumban közkinésesé válnak s értékek örök időre temmarad.

Nagyon tiszteletreméltó példával járnak elől eddig is, kiknek adományait vagy leteleit kulturintézetünk gondosan őrzi.

Egyuttal szabad legyen teljes tisztelettel fölkernem vármegyénk volt és jelenlegi országgyűlési képviselőit: kegyeskedjenek kabinetalaku fényképeiket egy e czélra szolgáló „Gömör-Kishont vármegye országgyűlési képviselőinek albuma“ számára beküldeni.

Kérelmem kiterjed azokéra is, kik vármegyénket 1848/9 ben és azóta képviselték, de már nincsenek az élők sorában. Családjaik kegyeletes dolgot végeznek, ha fennmaradó arczképeit beadják Lászlak a jövő nemzedékek, kik foglaltak helyet hazánk törvényhozó testületében. Rimaszombat, 1904. január hó.

Fábry János, múzeum-igazgató.

Hirek és vegyések.

Olvasóinkhoz. Tisztelettel felkérjük lapunk mindazon olvasóit, kik még az előfizetést meg nem ujtották avagy hátralékaikat ki nem egyenlítették, hogy ugy az előfizetési megújítani, mint a hátralékos előfizetést ki egyenlítani sziveskedjenek. Tisztelettel

a „GÖMÖR-KISHONT“ kiadóhivatala.

A rimaszécsi képviselőválasztás nagyban foglalkoztatja nemesak városunkat és a legközelebből érdekelte kerületet, de az egész vármegyét is. A kerületben tudvalevőleg dr. Stojkovits Emil várgedei földbirtokos lépett fel szabadalvüparti programmal, s folyó hó 10-ikén Rimaszécsen nagy érdeklődés mellett mondta el programbeszédét. — Lapunk mult szamanak megjelenése óta a függetlenségi párt is tartott értekezletet, melyen Draskóczy László teledi földbirtokost, — ki a járás nyugalmazott főszolgabírája, — jelölték. Ő a jelölést el is fogadta, s hívei nyomban akezióba léptek, hogy részlete a győzelmet biztosítsák. — A szabadalvü párt jelöltje: dr. Stojkovits Emil folyó hó 11-ikén visszalépett, s a következő nyílt levelet intézte híveihez:

„A rimaszécsi kerület tisztelt választóihoz!“

Őszinte sajnálattal arról győződtem meg, hogy képviselő jelöltségem oly mértékben nem nyer támogatást, a mely a siker reményét megengedné

Nem akarom bizonytalan koczkatat kedvéért a kerületet válságba sodorni, s annak bekéjét hosszabb időre feldúlni, — tehát visszalépek.

Hálás szívvvel köszönöm barátaim nagybecsült támogatását, s azon óhajattal búcsuzom, hogy a rimaszécsi választókerület sorsa legyen mindig olyan kézben, mely édes hazánk javára munkálkodni és alkotni képes. — Rimaszombat, 1904. január 11.

Stojkovits Emil.“

Ekkor azután egyedül maradt Draskóczy László; azonban még 11-ikén délután a függetlenségi párt híveinek egyrésze fellépett a szintén függetlenségi Balajthy Sándor gesztetei földbirtokost, kinek megválasztása érdekében nagy és széleskörű mozgalom indult meg a kerületben.

Lukács Géza választási elnök — ki katonaságot és csendőrséget rendelt ki a választás színhelyére — már szerdán, 13-ikén Rimaszécsbe utazott az előintézkedések megtétele czéljából. — Ma csütörtökön van a választás, mely küzdelmesnek ígérkezik, mert mindkét jelölt érdekében erősen sikra szálltak és szünet nélkül fáradoznak a kortések.

Rendkívüli közgyűlést tart Gömörvármegye közönsége folyó január hó 19-ik napján, mely d. e. 10 órakor veszi kezdetét Rimaszombatban, a vármegye székházának nagytermében.

A lötenyész-törvények új felügyelője.

A király gyarmatai Durmann Antal altornagyot a m. kir. lötenyész-törvények és a kir. horvát-szlavon méntelep katonai felügyelőjét, — ki a helybeli méntelep is több ízben inspicziálta, — saját kérelmére nyugálionmányba helyezte s helyébe szentkirályi Nagy Valer ezredest, a nagykanizsai loavató bizottság elnökét nevezte ki a m. kir. lötenyész-törvények és a kir. horvát-szlavon méntelep katonai felügyelőjévé.

Megtámadott mandátum. Gróf Serényi Béla kereskedelmi miniszteri államtitkár mandátumát a dédesi kisebbségben maradt párt petíciójával támadta meg.

Wiassics Gyula Bejében. A volt vallás és közoktatásügyi miniszter dr. Wiassics Gyula egyet.

tanár mult heten néhány napot töltött Bejében. Szentivanyi birtokán, s ott nagy vadászatokat rendeztek, melyeket fényes siker koronázott.

Eljegyzés. Hedry László pénzügyigazgató helyettes eljegyezte özv. Nagy Ferencz szül. Bronts Gizella uruót, Nagy Ferencz városunk volt polgármesterének özvegyét, ki jótékony intézményeinknek lelkes támasza s így körünkből való távozasat őszintén sajnáljuk.

Kirendelés. A m. kir. igazságügyminiszter Salzmann Otto, a kir. ügyészséghez beosztott s a kir. járásbírósg melle ügyési megbízottként kirendelt tsvzeki aljegyzőt a kir. törvényeszekhez visszarendelte és ügyészségi megbízottul Lehoczky Márton kir. törvényszéki joggyakornokot rendelte ki.

Felolvasás. A „Polgári Olvasókör“ derék elnöksége megertve a kor intő szavát és az olvasó egyesületnek nagy erkölcsi és közművelődési jelentőségét, gondoskodik tagjainak szellemi szórakozásáról is. E czélra a teli hónapok alatt több vasárnap délután népszerű felolvasást rendez. Sikerült u. i. köz- és társaséletünk több kiváló tagját új irányu felolvasások megtartására megnyernie. Az első, Czínke István ref. lelkes tartotta előadásnak nagy sikere és óriási közönsége biztató kezdet arra nézve, hogy derék polgárságunk térni és nő tagjai egyarant nagy számban fognak megjelenni a következő, igen érdekesnek és értékesnek ígérkező felolvasásokon is. Annál inkább is bizunk ebben, mert a következő felolvasást f. hó 17-én, azaz vasárnap d. u. 3 órakor a Polgári Olvasókör nagytermében dr. Veres Samu, főgimnaziumi tanár, társas életünk fényes tehetségű és népszerű tagja fogja tartani az izlésről. A felolvasó személye és beszédjének pompás tárgya előre is biztosítják a sikert.

Lelkészbeiktatás. A szálnoki evang. egyháznak egyhangu lelkesedéssel megválasztott ifju lelképásztorát: Kaland Gyulát f. hó 10-én iktatta be hivatalába Glaufl Pál, kishonti főesperes, Liszkay János esperes, Banczik Samuel kokovai és Hüvösy Lajos felsőporkorági ev. lelkészek segédkezése mellett A magyar nyelven végzett szép ünnepeken az anyae gyháznak derék, magyarérzelmű tagjai oly tömegesen jelentek meg a szomszédos községekből is, hogy a nagy templom szükekn bizonyult ennyi hívő befogadására. Az ünnepegy jelentőséget és hatását a szebbnél-szebb talavató- és egyházi beszédek mellett nagyban emelték Medveczky Sándor kir. közjegyzőnek, az egyház messze földön népszerű felügyelőjének és Farkas Zoltán földbirtokosnak megjelenése és nagyhatásu, hazafias beszédek, melyeket a beiktatás után a vendégszerető paplakon megtartott ünnepi ebédén mondtak el. Persze, volt ott más sikerült, tartalmas felköszöntő is bőven!

Halalozás. özv. Szabó Istvánné szül. Réthy Zsuzsanna, László János ev. ref. egyházi algondnok anyósa f. hó 9-ikén rövid betegség után 63 éves korában elhunyt. Temetése a helybeli polgárság nagy részvéte mellett f. hó 11-én ment végbe.

Korcsolyaestély. A rimaszombati korcsolyázó egylet választánya f. evi január 3-án tartott választmányi ülésén elhatározta, hogy január hó 23-án a casinó helyiségeiben táncestélyt rendez. Etelekről és italokról Frank Menyhert rózsai vendéglős, zenéről Oláh Gyula gondoskodik. Az egylet külön meghívókat nem bocsát ki, hanem ez uton hívja meg a város és a vidék közönségét. Az estély kezdete 8 órakor.

A „Magyar Kaszinó“ közgyűlése Tiszolczon. A f. hó 10-én tartotta a tiszolczi „Magyar Kaszinó“ rendez évi közgyűlést, melyen a csekély számú magyarság csaknem teljes számban volt jelen. A kaszinó elnöke Kam Ede megnyitójában kiterjeszkedett a kaszinó egész évi működésére s a tagok lelkes éljenzése közt halasan emlékezett meg arról a nagylelkű adományról, melyben casinónkat, mint a magyarság egyik véd-bástyáját, a nemes tetteiről általános ismert főúr gróf Andrássy Dénes részesítette. Egyidejűleg jelentette, hogy soha el nem évülő halánk és köszönetünk szerény jelét, a disztagságról szóló diszokiratot Andrássy Dénes grófnak, nemkülönben vármegyénk népszerű főispánjának Hámos Lászlónak és Sulyovszky István kir. tanácsos nradalmi igazgatónak megküldötte.

Nyugtázás. Az orvosközség által Klein Mór terménykereskedőn behajtott orvosi díjból f. hó 8-ikán 5 koronát kaptunk a városi szegény alapra, 10 koronát pedig a szegény orvosok özvegyei és árvai javára. — Az összeget rendeltetési helyére juttattuk.

Baleset. Belanyecz Andras 63 éves ácssegéd f. hó 11-én munkaközben leest a vasuti állomás közelében épülő szin tetejéről s eszméletlen állapotban szállították haza lakására, hol f. hó 13-án meg is halt.

A szegény gyermek konyha javára e héten befolytak a következő szives adományok: Az orvosszövetség által Klein Móron megvett orvosi díjból 5 kor., Soós Gyula egy zsák burgonya, 8 fej káposzta, Bánik György 2 kor., talált pénz 10 fill., N. N. 4 korona. A leghalásabb köszönet érteük. Rimaszombat, 1904. január 12.
Özv. dr. *Marikowsky Istvánné.*

Életmentés. Fértais bátorságának és jó szívének egyaránt fényes példáját szolgáltatta Borsos Sándor, szücsmester, derék polgártársunk. A múlt pénteken u. i. a Rimaparton haladva, egyszerre csak azt látja, hogy egy 5-6 éves kis fiú süllyed a félíg befagyott folyón, hirtelen egy lékbe hull és eltűnik a jégkéreg alatt. Borsos ekkor épen a temetőpatak hídjához ért. Gondolkodás nélkül beugrott a közepén szabadzajló folyóba és küzdve az árral leste a gyermek felbukását. Körülbelül 30-40 lépésnyire labolva a derékig érő vízben, egyszerre felvetődött a szerencsétlen gyermek jobb karja. Ezt megragadván, szerencsésen sikerült a fulladozó fiúcskát a jég alól kirántania és a már biztosnak vélt haláltól megmentenie. Az egész Rimaparton u. i. ez időben alig volt élő lény a bátor életmentőn kívül, a ki másnap maga is erősen rosszul lett, mert a víz mind testére és ruhájára fagyott. Ma már nagy hurutól felül semmi baja sincs. A megmentett kis Kovács Laci, dr. Zehery István, kir. törvényszéki orvos kocsisának 5 éves, csinos kis fia, szintén semmi baja. Borsos derék tette önmagát dicséri.

Az „Urania” tudományos szintézis múlt héten három estén szórakoztatta és gyönyörködtette városunk közönségét, mely ugyan épen nem támogatta, a vállalatot úgy amint az megérdemelte. Mindbarom este szép képeket mutatott be, s a mozgóképek is igen sikerültek. Legjobban tetszett a Quarnero és Szerbia, különösen az előbbi képei tiszták, núségek s a mozgó fényképek ez este igen jók voltak. — Legnagyobb közönség volt Szerbia bemutatásán. Délután a gyermekeknek külön előadás volt.

Táncmulatság Jolsván. A jolsvai Polgári Olvasókör január hó 30-án, a Korona vendéglő nagytermében, saját könyvtára javára zártkörű táncmulatságot rendez.

Halálos baleset. Jesztén múlt vasárnap Katyi János nevű 2 éves gyermek a tűzhelyről magára rántotta a forró vizet felt fizeket úgy, hogy a szegény kis gyermek mellén és teste több részén súlyos égési sebekeket szenvedett, melynek következtében másnapra meghalt. A rimaszécsi kir. járásbírósa elrendelte a gyermek hullájának törvényszéki boncolását, s az ügyben megindította a vizsgálatot.

Jelmezball Putnokon. A Putnoki Önkéntes Tűzoltó Egyesület f. évi január hó 23-án, a „Vam” vendéglő nagy termében zártkörű jelmezballt rendez, melynek tiszta jövedelme tűzoltói szerek beszerzésére fog fordítani. Kezdetre este 8 órakor. Belépti díj: Személy-jegy 2 kor., Család-jegy 4 kor.

Gyilkosság Turoson. A bűnös szeretkezés átka két jomódban élő munkás bányász családra nebezedett reá a kis Turoscik községben. Wlahovszky Simon és Wagner János egy és ugyanazon nőszemélynek voltak udvarlói, dacára annak, hogy mindkét férfi a negyvenen túl levő s többszörös családapa volt. Ebből a szerelemből tamadt az ellenségeskedés a két meglelt kóru férfi között, mely egyiküknek halálával végződött. Vasárnap éjjel megleste Wagner Wlahovszkyt, midőn a közös imádothoz — egy züllött életű erkölestelen nőszemélyhez — ment, csakhamar utánna rotott és a vetélytársát a nőnek lakásán keresni kezdte. A nő rosszat sejtve Wlahovszkyt elbujtatta s eloltotta a gyertyát. Wagner azonban gyujtót vett elő s ennek világa mellett észrevette a gyűlölt vetélytársat rejték helyén ezzel megkezdődött a haláltusa, melynek vége az lett, hogy Wagner egy vadász késsel úgy szurta mellbe az atléta termetű Wlahovszkyt, hogy az hang nélkül halva esett össze. A bűnös férfit azonnal letartóztatták. A bűnvizsgálatot megelőző törvényszéki boncolás f. hó 6-án etetett meg Prékopa Rezső nagyrözei kir. járásbírósa albiró vezetése mellett, melyen a központból dr. Musotter Miklós kir. alügyész és dr. Zehery István kir. törvényszéki orvos vetek részt. A bűnös ember a májusi esküdték széke előtt fog felelni cselekedeteért.

Műkedvelői előadás Klenócson. A múlt év december hó 26-án, a minden ízében sikerült jótékony-célú szini előadás volt Klenócson. Szinre került: „Az ajánlott levél”, „A közügyek” és „Cox és Box!” Mint mindig, úgy most is a közönség élvezetes estét töltött s kellemesen elszórakozott az előadást követő táncmulatságon is, mely a reggeli órákig tartott. Ezen szaraz relatió után engedjen helyet a t. szerkesztő ur a műkedvelőket teljes joggal megillető dicséretnek. Valóban nem bizelgés a kijelentésem, hogy a szereplő hölgyek nevszerint: Mikulás Etelka, Bálint Juliska, Zajacz Margit és Mudrony Mariska kisasszonyok oly biztonszággal s praecisítással adták elő szerepeiket, hogy a legszigorubb kritikussal szemben is megállanak helyeiket. De hogy egyoldalúsággal ne vádoltassam, a férfi szereplők sem állottak mögötte a hölgyeknek. Helyig Ede, Dániel Gyula, Topscher Gyula, Paulovics Lajos, Pjater Pál és Szendrey J. urak a komikus jelenetekben többször nemesak felderítették, de meg is nevetették a nagy számú közönséget. Tekintve azt, hogy az előadás tiszta jövedelme a Klenócson felállítandó kisededő javára lesz fordítva, a felülfizetők között tisztelhetjük hazánk több notabilitását. — Felülfizettek ugyanis: Farkas Ábrahám 20, gróf Tisza István, gróf Andrassy Dénes, Aronffy Ernő 10-10 kor., Hruska János 4 kor., Argay György 2 K 80 fill., Bihary Géza 2 K 40 fill., Birnstingel Aurél 2 kor., Spiro Károly 3 kor., gróf Serényi Béla, Szontagh Pál, Knöfler Károly, dr. Seiler Károly, Paulovics János 2-2 kor., Engler Pál 2 K 20 fill., Leng Károly, Rasz-tóczky Pál, Nagy Mihály, Glózer László, Bontó Sándor 2-2 kor., dr. Krémer Miksa, Krémer Ignác, Micsiny Pál, Hrivnák István, Plachta Bertalan, Hegedüs Zoltán, Parobek Mátyas, Mikulás János, Hriez János, Boks Arthur 1-1 kor., Bentka Jánosné, Figuli Pál 80-80 fill., Mácsay Ant 60 fill., Klein Hermann, Petrivalszky N.-né, Sietancz N., Ragályi Kálmán, Major Bálint, Blumenthal Izsák, Binder Béla, Berger Mór, Fischgrund Ignác, Blumentfeld N., Dörner Emil 40-40 fillér.

Számadás. Dankó Pista emlék-szobrára adakoztak: a „Rimaszombati Takarékpénztár”, a „Gömörme-gyei Nép- és Iparbank”, Fabry János 2-2 koronát, Dapsy József, Geduly Géza, Langhoffer Viktor, dr. Zehery István 1-1 koronát, összesen 10 kor., mely ösz szeged Pósa Lajosnak az emlékszobor-bizottság elnökének Budapestben (VI. Andrassy ut. 10. sz.); valamint a Kis Ernő tábornok szobrára begyűlt 11 koronát, melyhez a gömörme-gyei honvédegyesület 10. F. J. egy koronával járultak, Steinitzer Géza szoborügyi pénztárnoknak Nagy-bekerékre posta utalvánnyal mai napon megküldtem. Rimaszombat, 1904. január hó 9 én. *Fabry János.*

Nyilvános nyugtázás. A tamásfalvai ifjuság által rendezett műkedvelői színelőadáson fölfüzetek: Farkas Zoltán 10 kor., Trejay János (S-Tarján), Kosiner Vilmosné 3-3 kor., Maier Aladar 1 K 20 fillér, Trejay Gusztáv (Ozd), Kolhán János 1-1 kor., Kapor János 2 kor., Szabó József (Rimaszombat), Palkovits Sándor (Nyustya), N. N. (Pelsucz), Spilberger Armin 80-80 fill., Szentlőki András (Tamásfala) 60 fill., Jávorszky László, Bredar István (S-Tarján), Bares Géza (S-Tarján), Winter Gyula, Nagy Andras, N. N., N. N., N. N. (Tamásfala) 20-20 fillér. Ezen felülfizetéseket ez uton tejezi ki hála köszönetét a tamásfalvai ifjuság.

Statistikai adatok az 1904. év január hó 7-én tartott rimaszombati országos vasárról: Az időjárás igen kedvező volt a felhajtásra, a mennyiben a hó nélküli és könnyen járható országutak lehetővé tették a nagy felhajtást. Felhajtattott 1343 drb. szarvasmarha, 1279 drb. 15, 193 drb. sertés. Eladott 648 drb. szarvasmarha, 174 drb. 16, 174 drb. sertés. E vásár alkalmával a szomszédos és meg igen sok távolabbi vármegyében uralgó ragadós és meg igen sok koromfajás — hol tudvalevőleg a vásárok tiósak — nagy volt a kereslet is; annyira, hogy a vásár elején különösen a morva kereskedők egymásra árverezve drágábban fizettek a jó marhákat, mint a mennyit a tulajdonosok kértek. — Vasuti szállítás alá került: 1 waggon gazdasági igas ökör, 28 waggon vágó marha, 2 drb. tenyész bika, 9 drb. sertés. — Ezekon kívül volt még a budapesti szűró borju vásárra szállított néhány waggon borju is, melyek azonban elszállításkor állatorvosilag nem vizsgalandók. A 28 waggon vágó marha közül Budapestre szállítottott 5, Wienbe 4, Teschenbe 4, Mährisch-Osttrauba 2 es Friedek-Mistekbe 2 waggonnal, a többi pedig belvárosi városokba meszarosok részére ment.

Gömöri Ede
vendéglőjében jó minőségű **csongrádi bor**
literenként 30 krért kapható házakhoz kihordva.

Kiadó lakás.
A **Pokorágyi-utca 11 szám** alatt 4 szoba, konyha, mosokonyha, kamrával és mellék-helyiségekkel allo lakás **bármely időtől kezdve kiadó.** — Értekezhetni lehet: **Özv. dr. Szabó Samunéval** —*

Saját termésű bor-eladás.

Alólírott tisztelettel értesitem a nagyerdemű közönséget, miszerint az ezidei saját termésű, kiváló jó minőségű új boraimnak pecsételt üvegekbeni elárúsítását a mai napon megkezdtem.

1 literes üveg valódi almagyi új bor 40 kr.
1 literes üveg valódi almagyi 1902. évi ó
(még a keszlet tart) **35 kr.**
Üvegre letét külön 5 kr.

A ki hamisítatlan kitűnő minőségű, tiszta ízű, kellemes zamatu, régi tőken termelt, jó egészséges hegyi bort akar élvezni, forduljon teljes bizalommal hozzám Rimaszombat, 1903. december hó.

Benyó Béla,
6-^{*} almagyi szőlőbirtokos és bortermelő.

Kiadó lakás.
Losonczy-utca 13. sz. alatti hazamban egy nagyobb lakás, mely áll: 3 szoba, konyha, kamra és mellék-helyiségekből, istállóval vagy apékul **1904. évi majus hó 1-étől** bérbé kiadó. Értekezhetni: **Özv. Stejkovich Istvánnéval.**

M. kir. állami gyermekmenhely Rimaszombat.
Hirdetmény.

89/904 sz. — A m. kir. állami gyermekmenhely kötelekebe tartozó gyermekek részére az **1904 évre szükséges s kizárólag hazai iparcikkékből** előállítandó **nyári és téli ruházatnak** beszerzésére határidőül **folyó évi január hó 30-ának d. e. 9** óraja a gyermekmenhelynek a vármegyeházán levő hivatalos helyiségébe, a hol az érdeklődő felek a fentebb kitűzött napig, a szállítandó ruhaneműek minősége, mennyisége és egységárát illetőleg, a hivatalos órák alatt, kívánatra mindenkor felvilágosítást nyerhetnek, ezeuvel kitűzetik.

Felhivatnak ennélfogva mindazok, a kik a fent megjelölt cikkek szállítására vállalkozni óhajtanak, hogy a fent kitűzött határidőig szabályszerűen felbelyegzett s 10 %-os óvadéki összeggel ellátott zárt ajánlataikat, a ruhanemű mintákkal együtt, az alólírott hivatalnál annyival is inkább adják be, mert a kitűzött időn túl elkésve beadott ajánlatok a tárgyalásnál figyelembe vétetni nem fognak.

Rimaszombat, 1904. január hó 14 én.
Lovacs Árpád, gondnok.

Meghívó.
A klenóczi kölcs. segélyző-szövetkezet
február hó 2-án, d. e. 9 órakor
közügylését tartja,
melyre a részvényesek tisztelettel meghivatnak.

Tárgysorozat:
1. Jelentés az 1903. évi üzleteredményről.
2. A számadások jóváhagyása és a felmentvény megadása.
3. Felügyelő-bizottság és az igazgatóság 1/3-da választása s esetleg egyéb helyek betöltése.
4. Indítványok.
Kelt Klenócson, 1904. január hó 14-én.
Az igazgatóság.

Uj bádogos műhely.
Alólírott tisztelettel hozom Rimaszombat város és vidéke n. é. közönségének tudomására, hogy a bádogos mesterség teréni képzettségem és az ország legkiválóbb mestereinél szerzett tapasztalataimmal helyben letelepedvén, a **Deák Ferencz-utca 1. szám** alatti házban
bádogos műhelyt
nyitottam, és telajánlom szolgáltatásomemet úgy az építkezés, valamint a háztartásban előforduló bármiféle bádogos munkának kifogástalan és méltányos ároni elkészítésére.
A n. é. közönség jóakaratu pártfogását kérve vagyok kiváló tisztelettel:
GECS BELA,
bádogos-mester.

Pályázati hirdetmény.

6582 sz. — Gömör-Kishont t. e. vármegye rimaszécsi járásában a **felső-balogi körorvosi állás** lemondás folytán megüresedvén, annak választás utján leendő betöltése végett pályázatot hirdetek.

A körhöz 18 község tartozik. Székhelye: Balog. A körorvos fizetése 1200 korona; lakbéré 200 korona, uti-átalánya 200 korona, továbbá a körorvos lakásán és a havonkénti köteles körutazások alkalmával a község házában teljesített vizsgálatokért minden betegről 50 fillér a beteg lakásán teljesített látogatásért nappal 1 korona, éjjel 2 korona. — A nappal a nap keltétől annak lenyugtaig számítottatik.

Kötelessége a teljesen vagyontalan szegényeket ingyen gyógyítani és körét saját fogatán havonként betutazni. — Minden más alkalommal a fentirt gyógykezelési díjon felül a fuvar is az orvost igénybe vevő beteg adja.

Pályázni kívánókat felhivom, hogy az 1876. XIV. t. cz. 141. § a értelmében felszerelt és az 1883. I. t. cz. 9. §-ban körülírt képesítésüket és az eddigi működésüket igazoló okmányokkal ellátott pályázati kérvényüket a folyó évi **január hó 30-áig** hivatalomhoz annyival inkább adják be, mivel a később beérkezett kérvényeket figyelembe venni nem fogom.

A megválasztott körorvos köteles állását az értesítés vétele után 5 nap alatt elfoglalni, mivel ellenesetben arról lemondottnak tekintetik.

Feléd, 1904. év január hó 8 án.
1-2 **Osváth, főtisztgábiró.**

Tavaszi vetőmagvak
eladók **Fáy Árpád ur giczei** gazdaságában:
Tavaszi buza (Champlain) mm. 18 korona
Hanna árpa mm 16 korona.
Duppai zab mm. 13 korona.
Ezen árak **február 1-éig** érvényesek. A magvak rostálva és triórözve árusítatnak, mintákkal 20 fill. bélyeg beküldése esetén készséggel szolgál:
Hlinecky Gy. gazdatiszt
Lieze-Gicze, vasut és posta Helyben. 1-3

Hirdetmény.

586. sz. — Alólírott bírósági kiküldött az 1881. évi LX. t. cz. 102 § a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a rimaszécsi kir. járásbírósa sp 323/2 végzése következtében **dr. Dienes Gyula** ügyvéd által képviselt **Kohn Vilmos és Dávid** javára **Hanvay József** ellen 320 korona erejéig 1903. évi december hó 15 ik napján foganatossított kielégítési végrehajtás utján lefoglalt és 1600 koronára becsült ingóságok, u. m.: lovak és kocsik nyilvános árverésen el fognak adatni.

Mely árverésnek a rimaszécsi kir. jbiróság 1903. évi V. 443. számú végzése folytán 320 korona tőkekövetelés, ennek 1903. évi május hó 5 ik napjától számított 5% os kamatai és eddig összesen 96 koronában bíróilag már megállapított költségek erejéig Csizben, alperesnél leendő eszközzésére **1904. évi január hó 26-ik** napjának délelőtti 10 órája határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t. cz. 107. és 108. § ai értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek szükség esetén becsáron alul is el fognak adatni.

A mennyiben az elárverezendő ingóságokat mások is le- és felülfoglatnak és azokra kielégítési jogot nyertek volna, ezen árverés az 1881. évi LX. t. cz. 120. § a értelmében ezek javára is elrendeltetik.

Kelt Rimaszécs, 1904 évi január hó 5-én
Kovács Géza, kir. bir végrehajtó.